

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6512/2021
12.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Гордане Џакула и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Југовић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Катарина Лазаревић адвокат из ..., ради злоупотребе права својине и накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 572/2021 од 10.03.2021. године, у седници већа одржаној 12.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучиваље о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 572/2021 од 10.03.2021. године – става првог изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 572/2021 од 10.03.2021. године - става првог изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 572/2021 од 10.03.2021. године - става другог и трећег изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 1446/19 од 22.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се утврди да је тужени у свом стану у ... у улици ... број .../... злоупотребио право својине на тај начин што у мокром чвору – купатилу не одржава исправним инсталације за одвод отпадних вода, што има за последицу да у купатилу тужиље које се налази у истој вертикали испод купатила туженог настане штета која онемогућава тужиљу да на адекватан начин користи своје купатило и стан и да се наложи туженом да инсталацију за одвод отпадних вода у свом купатилу доведе у исправно стање и изведе све потребне радове у циљу спречавања цурења отпадних вода у купатило и стан тужиље. Ставом другим

изреке, обавезан је тужени да на име материјалне штете исплати тужиљи новчани износ од 400 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС са каматом по стопи Европске централне банке за евро почев од дана вештачења, 18.02.2018. године, до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у износу од 104.640,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 572/2021 од 10.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П 1446/19 од 22.10.2020. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да на име материјалне штете исплати тужиљи новчани износ од 400 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС са каматом по стопи Европске централне банке за евро почев од дана вештачења 18.02.2018. године, до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 136.700,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију на основу члана 404. став 1. ЗПП, ради разматрања правних питања од општег интереса и правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да нема места одлучивању о ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној, у погледу одлуке у ставу првом изреке побијане другостепене пресуде јер у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Предмет тужбеног захтева у овом спору је отклањање извора опасности, а тужбени захтев је одбијен применом одговарајућих одредби материјалног права. Спорно правно питање на које се у ревизији указује везано је за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијана другостепена пресуда је у складу са судском праксом и правним схватањима.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке пресуде.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија против става првог изреке другостепене пресуде није дозвољена.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 02.08.2018. године ради злоупотребе права својине и отклањања извора опасности, а вредност предмета спора означена је као непроцењива. Поднеском од 07.03.2019. године тужила је преиначила тужбу тако што је поставила и захтев за накнаду штете у износу од 400 евра у динарској противвредности.

Како вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења односно преиначења тужбе, ревизија тужиле није дозвољена.

На основу члана 413, у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке пресуде.

Испитујући правилност побијане правноснажне пресуде донете у другом степену - става другог и трећег изреке, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је власник стана број ... на ... спрату зграде у улици ... број ... у ..., док је тужени власник стана број ... на ... спрату исте зграде. У данима 02.07.2018. године, 20.07.2018. године и 22.07.2018. године из купатила туженог, које се налази у истој вертикали изнад купатила тужиле, дошло је до цурења воде у пределу плафона на купатилу тужиле, о чему је она обавестила управницу зграде и водоинсталатера који је изашао на лице места и констатовао да је узрок цурења воде то што су у средишњем делу купатила туженог одлепљене плочице. У току овог поступка тужени је извео потребне радове и извршио санацију оштећења у свом купатилу. На основу вештачења вештака грађевинске струке Драгољуба Пешића од 18.02.2019. године са изјашњењима, утврђено је да је вода цурила са плафона у купатилу тужене и то у пределу сијаличног грла све док нису урађене одређене поправке, односно водоинсталатерски и керамички радови и то замена дифтунг гуме испод вц шоље и постављање нових керамичких плочица у купатилу туженог. Процењено је да висина причињене материјалне штете у купатилу тужиле износи 400 евра (замена комплетне електроинсталације 150 евра, обрада и поправка плоче - плафона 150 евра и скидање старог и постављање новог стиропора 100 евра).

Вештачењем вештака грађевинске струке Мирјане Глушченко Витковић од 17.08.2020. године са изјашњењем, утврђено је да је својевремено постојао квар у купатилу туженог, да је исти отклоњен заменом старих инсталација и плочица и да не би требало доћи до нових цурења у купатилу тужиље. У погледу причињене штете и њене висине вештак није могла да се изјасни јер нема доказа да се вода и даље слива, а постављена је керамика и облога стиропора на плафону, па оштећења у купатилу тужиље у време вештачења нису била видљива.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужиља претрпела штету у виду квара на електроинсталацијама у свом купатилу, у висини трошкова неопходних за замену комплетне електроинсталације, обраду и поправку плоче – плафона и скидања старог и постављања новог украсног стиропора, у укупном износу од 400 евра, на основу вештачења вештака Драгољуба Нешића, па је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог на исплату наведеног износа тужиљи.

Другостепени суд је сматрао да је из чињеница које је правилно утврдио, нижестепени суд извео погрешан закључак о основаности тужиљиног захтева за накнаду штете. По становишту тог суда, применом правила о терету доказивања из члана 231. члан 2. ЗПП тужиља није доказала да је штета чију накнаду тражи несумњиво настала и да је исту санирала сопственим средствима, па је због погрешне примене материјалног права из члана 154. Закона о облигационим односима, преиначио првостепену пресуду у том делу и одбио тужбени захтев.

По становишту Врховног касационог суда побијана другостепена пресуда у ставу другом изреке заснива се на правилној примени материјалног права.

У конкретном случају, за одлучивање о захтеву тужиље за накнаду штете релевантне су опште одредбе о штети и основима одговорности из члана 154. и 155. Закона о облигационим односима. Да би постојала одговорност за накнаду штете морају бити испуњени одређени услови: да наступи штета, да је штета настала недозвољеном радњом или пропуштањем, да постоји узрочна веза између недозвољене радње и штете и да постоји одговорност за штету. Правила о терету доказивања из члана 231. став 2. ЗПП прописују да странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије прописано.

Иако је изведеним доказима утврђено да је постојала опасност од штете у виду цурења отпадних вода из купатила туженог у купатило тужиље, која је у току трајања поступка отклоњена извршеним поправкама од стране туженог, за накнаду штете коју тужиља потражује било је нужно да докаже да је штету заиста и претрпела, у чему се она огледа и колика је њена висина. У ситуацији када тужиља није пружила доказе да ли је, када и које радове извршила ради санације евентуалних оштећења у свом купатилу, а то није утврђено ни на основу налаза вештака јер оштећења нису била видљива у време вештачења, онда је неоснован тужбени захтев за накнаду штете коју је тужиља определила према налазу вештака Драгољуба Пешића, који је процену штете дао без њеног непосредног утврђења.

Како претпоставке за накнаду штете нису испуњене, тужбени захтев је одбијен правилном применом материјалног права. Ревизијским наводима тужиље не износе се конкретни разлози којима би се довела у сумњу законитост побијане пресуде, па је ревизија одбијена као неоснована.

Одлука о парничним трошковима донета је правилном применом одредби члана 165. став 2. у вези члана 153. и 154. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић